

Kristovo Srdce, pokoj křesťanů, část II.

Homilie zakladatele Opus Dei
ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce
Ježíšova 17. 6. 1966, která byla
uveřejněna v knize Jít s
Kristem. Část druhá

13.06.2020

Vzpomeňte si na scénu, kterou nám
líčí svatý Lukáš, když Kristus kráčet
do Naimu (srov. Lk 7,11–17). Ježíš
vidí zármutek lidí, s kterými se
náhodně setkává. Mohl je klidně

minout a jít dál nebo počkat na vyzvání, prosbu. Ale nejde dál, ani na nic nečeká. Sám se ujímá iniciativy, dojat zármutkem vdovy, která ztratila to jediné, co měla – svého syna.

Evangelista vysvětluje, že Ježíšovi jí bylo líto, snad své dojetí projevil – jako při smrti Lazara – i nějakým vnějším gestem. Ježíš Kristus nebyl a není necitelný k lidskému utrpení, které vychází z lásky, ani mu nedělá potěšení oddělovat děti od rodičů; přemáhá smrt, aby dal život, aby zase byli spolu ti, kdo se milují, vyžaduje ovšem předtím nebo současně prvenství Boží lásky, která má utvářet opravdový křesťanský život.

Kristus ví, že je obklopen zástupy lidí, kteří budou tímto zázrakem udiveni a rozhlásí ho po celém kraji. Ale Pán nejedná, jen aby se zalíbil, je pouze dojat bolestí té ženy a nemůže

ji nechat bez útěchy. A tak k ní skutečně přistoupil a řekl: *Neplač!* (Lk 7,13). Je to, jako by jí chtěl dát na srozuměnou toto: nechci tě vidět uplakanou, protože já jsem přinesl na svět radost a pokoj. A pak nastává zázrak, jako projev božské Kristovy moci, jedná jako Bůh. Ale dříve tady bylo pohnutí jeho duše, jako důkaz lásky Ježíšova lidského srdce, kdy jedná jako člověk.

167 Nikdy se nenaučíme milovat, nebudeme-li se učit u Ježíše. Kdybychom jako někteří si mysleli, že zachovat si čisté srdce, hodné Boha, znamená nepřimísit do něj, nenakazit je lidskými city, pak by to logicky znamenalo, že bychom se stali necitlivými k bolesti svých bližních. Byli bychom schopni jakési suché a bezduché úřední charity, ale nikoliv opravdové lásky Ježíše Krista, která je laskavá a lidsky teplá. Proto neschvaluji různé falešné teorie, které jsou vlastně smutnou

výmluvou, jež svádí lidská srdce tím, že je odlučuje od Boha a přivádí je na špatné cesty a do záhuby.

Při dnešní slavnosti bychom měli prosit Pána, aby nám dal dobré srdce, schopné soucitu s lidským utrpením, schopné pochopit, že na utrpení, které provází a skličuje lidi na tomto světě, je skutečným lékem jen láska. Každá jiná útěcha může rozptýlit sotva na chvíli, ale později zanechá jen hořkost a zoufalství.

Chceme-li pomáhat druhým, musíme milovat, a to zdůrazňuji, láskou, která bude chápavá a ochotná k oběti, plná citu a pokorná. Tak pochopíme, proč se Pán rozhodl shrnout celý Zákon do dvou přikázání, která jsou ve skutečnosti přikázáním jediným: je to láska k Bohu a láska k bližnímu, a to celým srdcem (srov. Mt 22,40).

Snad si teď můžete pomyslet, že křesťané – ne ti druzí, ale ty a já –

zapomínají na nejzákladnější
uplatňování této povinnosti lásky.
Snad pomyslíte i na tolik neodčiněné
nespravedlnosti, na tolik
nenapravených zlořádů a různé
diskriminace, které se přenášejí z
generace na generaci, aniž by se
hledalo řešení u kořene věci.

Nemohu a ani nemám důvod vám
navrhovat nějaké konkrétní řešení
těchto problémů. Ale jako Kristův
kněz mám povinnost připomenout
vám to, co říká Písmo svaté.

Zamyslete se nad scénou posledního
soudu, který popsal sám Ježíš: *Pryč
ode mne, vy zlořečení, do věčného
ohně, který je připraven pro ďábla a
jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a
nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a
nedali jste mi napít, byl jsem na cestě,
a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a
neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a
ve vězení, a nenavštívili jste mě* (Mt
25,41–43).

Člověk nebo společnost, která se nenechá tváří v tvář utrpení nebo nespravedlnosti pohnout k jednání a nesnaží se je zmírnit, to není člověk nebo společnost podle Kristova Srdce. Křesťané by se měli, ponechávající co největší osobní svobodu při zkoumání a uplatňování různých řešení, tedy se samozřejmým pluralismem, shodnout ve společném úsilí – sloužit lidstvu. Jinak nebude jejich křesťanství Ježíšovým slovem ani životem, bude to jen pouhá maska, podvod vůči Bohu i vůči lidem.

168 Ale musím vám nabídnout ještě další úvahu. Měli bychom bez umdlení bojovat za to, aby mohlo působit dobro, protože víme, jak je těžké, abychom se my lidé vážně rozhodli konat spravedlnost, a vidíme, jak pozemské soužití má daleko k tomu, aby bylo vedeno láskou, a nikoliv nenávistí nebo lhostejností. Nemůžeme si zastírat

ani skutečnost, že, i když najdeme nějaký spravedlivý způsob rozdělení majetku a dospějeme k harmonicky uspořádané společnosti, nezmizí ze světa bolest, působená nemocí, nepochopením nebo samotou, smrtí milovaných osob, vlastními nedostatky.

Na tento zármutek máme pouze jedinou konečnou odpověď, je to Kristus na kříži, Bůh, který trpí a umírá. Bůh, který nám dává své Srdce kopím probodené z lásky ke všem lidem. Náš Pán nemá v lásce žádnou nespravedlnost a odsuzuje toho, kdo se jí dopouští. Bůh nepůsobí bolest svých tvorů, ale trpí ji, protože po prvotním hříchu je součástí lidského života. Nicméně jeho Srdce plné lásky k lidem ji vzalo s křížem všechnu na sebe: naše utrpení, náš smutek, naši úzkost, náš hlad a žízeň po spravedlnosti.

Křesťanské učení o bolesti není programem laciných útěch. Je to v první řadě učení o přijetí tohoto utrpení, které je opravdu neoddělitelné od lidského života. Nemohu před vámi zakrývat – s jistou radostí, protože jsem vždycky kázal a snažil se žít v tomto duchu, že tam, kde je kříž, je i Kristus, Láska –, že i v mém životě byla bolest častým hostem a nejednou se mi chtělo plakat. Jindy jsem zase cítil, jak roste moje znechucení nad nespravedlností a zlem. A zakoušel jsem znechucení nad tím, že nemohu nic dělat, že – přes své přání a své úsilí – jsem nemohl tento špatný stav zlepšit.

Když k vám promlouvám o bolesti, nemluvím jen o teoriích. Ani se nechci omezit na to, abych přebíral zkušenosti jiných, když vám potvrdím, že, jestliže – při utrpení – budete cítit, jak se vaše duše chvěje, stačí se podívat na Krista. Kalvárie

hlásá všem, že jestliže budeme žít ve spojení s Kristem, bude každé utrpení posvěceno.

Protože pak se naše utrpení, křesťansky prožívané, stane zadostiučiněním, usmířením, účastí na osudu a životě Ježíše Krista, který dobrovolně a z lásky k lidem zakusil každou bolest, každé utrpení. Narodil se, žil i zemřel v chudobě, byl napadán, urážen, pomlouván, křivě obviňován a nespravedlivě odsouzen, poznal zradu a opuštěnost od svých učedníků, zakusil samotu a trpkost trestu i smrti. I dnes Kristus stále trpí ve svých údech, v celém lidstvu, které obývá tuto zemi. On je jeho Hlavou, prvorozeným Synem, Spasitelem.

V Božích plánech má bolest své nezastupitelné místo. Je to skutečnost, ačkoli nás stojí dosti úsilí, abychom jí porozuměli. I Ježíši Kristu přišlo jako člověku zatěžko ji snášet:

Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá (Lk 22,42). V této úzkosti z utrpení a přijetí Otcovy vůle jde Ježíš na smrt klidně a odpouští těm, kdo ho křižují.

A právě to nadpřirozené přijetí bolesti je zároveň největším vítězstvím. Ježíš smrtí na kříži přemohl smrt. Bůh ze smrti získává život. Postoj Syna Božího není postojem člověka smiřujícího se s tragickým neštěstím, je to uspokojení člověka, který už okouší vítězství. Ve jménu této vítězí Kristovy lásky bychom se my křesťané měli vydávat na všechny cesty této země, abychom tam svými slovy i skutky rozsévali pokoj a radost. Měli bychom bojovat – pokojně ovšem – proti zlu, proti nespravedlnosti, proti hříchu, a hlásat tak, že tento lidský život není konečný, že Boží láska projevená v Kristově Srdci u lidí slavně duchovně zvítězí.

169 Před chvílí jsme si připomněli události v Naimu. Teď bychom mohli uvést ještě další, protože evangelia jsou plná podobných scén. Tyto příběhy dojímaly a stále budou dojímat lidská srdce, protože neukazují pouhé upřímné gesto člověka, který má soucit se svými bližními, ale protože nám ukazují nesmírnou lásku našeho Pána. Ježíšovo Srdce je srdce vtěleného Boha, Emanuele, Boha s námi.

Církev sjednocená s Kristem se rodí z jeho probodeného Srdce. Z tohoto dokořán otevřeného Srdce je nám předáván život. Jak na tomto místě nevzpomenout, byť jen krátce, svátosti, skrze které v nás působí Bůh a činí nás účastnými na spasitelském Kristově díle? Jak se zvláštní vděčností nevzpomenout na Nejsvětější svátost oltářní, nejsvětější kalvářskou oběť a její neustálé nekrvavé zpřítomňování v naší mši svaté? Ježíš se nám dává za pokrm.

Protože k nám přichází, vše se změnilo a v nás se projevuje jeho síla – pomoc Ducha svatého, který naplňuje naši duši, vede naše činy, naše myšlení i city. Kristovo Srdce znamená pro křesťana pokoj.

Odevzdanost, kterou od nás Pán žádá, se nezakládá jen na našem přání ani na našich silách, tak často nedostatečných a bezmocných: v první řadě se opírá o milosti, které nám získala láska srdce Boha, který se stal člověkem. Proto můžeme a musíme vytrvat ve svém vnitřním životě dětí našeho Otce, který je na nebesích, aniž bychom si připouštěli nějakou malomyslnost nebo skleslost. Chci připomenout, že každý křesťan svým běžným všedním životem, i těmi nejmenšími maličkostmi, svou běžnou normální prací prakticky žije svou víru, lásku i naději, protože právě tady je podstata jednání člověka, který počítá s Boží pomocí a který v

uskutečňování těchto božských
ctností nachází radost, sílu a
vyrovnanost.

To jsou tedy plody Kristova pokoje,
který nám poskytuje jeho Nejsvětější
Srdce. Protože – řekněme to ještě
jednou – Ježíšova láska k lidem je
nevyzpytatelnou součástí božského
tajemství, lásky Syna vůči Otci a
Duchu. Duch svatý, spojení lásky
mezi Otcem a Synem, nachází ve
Slově lidské srdce.

Nelze mluvit o těchto základních
pravdách naší víry, aniž bychom
neupozornili na nedokonalost
našeho chápání a na vznešenost
Zjevení. Ale i když nemůžeme tyto
pravdy obsáhnout, i když náš rozum
nad nimi žasne, pokorně a pevně jim
věříme: víme, opírajíce se o Kristovo
svědectví, že je tomu tak. Že láska se
z lůna Nejsvětější Trojice rozlévá na
všechny lidi skrze lásku Ježíšova
Srdce.

170 Žít v Ježíšově Srdci, být s ním úzce spojen, znamená tedy stát se Božím příbytkem. *Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec* (Jan 14,21), řekl Pán. A Kristus a Otec v Duchu svatém přijdou do duše a učiní si v ní příbytek (srov. Jan 14,23).

Budeme-li – byť i jen málo – chápat tyto základní věci, změní se náš způsob života. Budeme mít hlad po Bohu a budeme moci vzít za svá slova žalmu z dnešních ranních chval: Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země (srov. Žl 63[62],2). A Kristus, který v nás tuto touhu vzbudil, nám jde vstříc a říká: *Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije* (Jan 7,37). Nabízí nám své srdce, abychom v něm našli odpočinek, sílu. Když přijmeme toto pozvání, poznáme, jak jsou jeho slova pravdivá, a ještě více poroste náš hlad a žízeň a zatoužíme,

aby si Bůh udělal v našem srdci
místo k spočinutí a aby od nás
neodnímal své světlo a své teplo.

*Ignem veni mittere in terram, et quid
volo nisi ut accendatur?* Oheň jsem
přišel vrhnout na zem, a jak si přeji,
aby už vzplanul! (Lk 12,49). Trochu
jsme se přiblížili k ohni Boží lásky,
nechme jím ovlivnit své životy,
chtějme nést tento božský oheň do
všech končin světa, snažme se s ním
seznámit ty, kdo žijí kolem nás, aby i
oni poznali Kristův pokoj a s ním
našli své štěstí. Křesťan, který bude
žít ve spojení s Ježíšovým Srdcem,
nemůže mít jiný cíl než mír ve
společnosti, mír v církvi, mír ve
vlastní duši, který nastane, až k nám
přijde jeho království.

Maria, *Regina pacis*, Královno míru,
ty jsi věřila ve splnění andělova
poselství, pomoz nám, abychom i my
rostli ve víře, aby se upevňovala naše
naděje a prohlubovala naše láska. To

je totiž to, co od nás chce tvůj Syn,
když nám ukazuje své Nejsvětější
Srdce.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
kristovo-srdce-pokoj-krestanu-cast-ii/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/kristovo-srdce-pokoj-krestanu-cast-ii/)
(05.08.2025)